

۲۱۳ - ای یاران روحانی حضرت کبریا در قرآن عظیم دنیا را تشبیه بسراب بقیع فرموده‌اند و نفوس بشریه را مانند تشنه آب انسان تشنه لب سراب را آب انگارد و بکمال سرعت در بیابان بتازد و عاقبت خائب و خاسر شود و از تشنگی هلاک گردد همچنین طالب دنیا بجان جويا و شب و روز ساعی و پویا بلکه بجهت اکتساب زخارف فانیه درندگی نماید و مانند گرگان تیز چنگی بیازماید بیچارگان بیزارد و مظلومان زجر و اذیت نماید و عاقبت سودی نبیند بلکه زیان اندر زیانست و خسران اندر خسران و شدت عذاب نیران و مؤاخذ در محکمه کبرای رحمان پروردگار عالمیان انسان را چشم بینا و گوش شنوا عنایت کرده و قلب آگاه آفریده تا از فنای عالم عبرت گیرد و مانند مرغان چمن بچند دانه ئی قناعت نماید و بر شاخسار بابدع نعمات بتقدیس و تسبیح رب الایات مشغول گردد اینست سزاوار انسان اینست سبب عزت ابدیه اهل عرفان زیرا در این جهان هر کاری عاقبتش خسران است مگر عبودیت درگاه حضرت رحمان و هر عملی زیان اندر زیانست مگر خدمت آستان جمال یزدان طوبی از برای نفوسیکه از نفس و هوی بیزار شدند و از ظلمات این دار تنگ و تار نجات یافتند و انوار الهی مشاهده نمودند و باسرار ربانی پی بردند آن نفوس مانند ستاره روشن از افق امکان درخشنده و تابانند ملاحظه نمائید که اولیای اطهار مطالع انوار و مشارق اسرار چگونه از افق عزت ابدیه در قرون و اعصار ظاهر و آشکارند و کسانیکه ظلم و طغیان نمودند و ره عصیان پیمودند و از شراب غرور مخمور گشتند بچه ظلماتی گرفتارند ان فی هذا لعبرة لاولی الابصار